

- 2a) Presupunând că reglementarea națională a politicii de jocuri de noroc este compatibilă cu articolul 49 CE, instanța națională este obligată, la aplicarea acestei reglementări într-un caz concret să examineze de fiecare dată problema dacă măsura care trebuie dispusă, precum o somație de a interzice, prin folosirea unui program de calculator disponibil în acest scop, accesul la o pagină de internet pentru participarea rezidenților din statul membru în discuție la jocurile de noroc care sunt oferite pe această pagină, îndeplinește ca atare și în sine, condiția ca, în circumstanțele concrete ale speței, să răspundă în mod efectiv obiectivelor invocate pentru justificarea reglementării naționale, precum și problema dacă restricția adusă liberei prestări a serviciilor care decurge din această reglementare și din aplicarea acesteia nu este disproporționată în raport cu aceste obiective?
- 2b) Răspunsul la întrebarea 2a) este diferit dacă măsura care trebuie dispusă nu este solicitată sau impusă de autoritățile naționale în vederea aplicării reglementării naționale, ci, în cadrul unei proceduri civile în care un organizator de jocuri de noroc care deține autorizația necesară solicită dispunerea măsurii, invocând un act ilicit în sensul dreptului civil comis împotriva sa, care constă în aceea că partea adversă încalcă reglementarea națională în cauză și își asigură astfel un avantaj injust în raport cu partea care deține autorizația necesară?
- 3) Articolul 49 CE trebuie interpretat în sensul că aplicarea sa are ca efect faptul că autoritatea competentă dintr-un stat membru nu poate să interzică, în temeiul unui sistem de autorizare închis, aplicabil pe teritoriul acestui stat pentru oferta de servicii în materie de jocuri de noroc, unui prestator de servicii, care deține o autorizație eliberată anterior într-un alt stat membru pentru furnizarea acestor servicii pe internet, să ofere aceste servicii pe internet în primul stat membru vizat?

Recurs introdus la 24 iunie 2008 de Christos Michail împotriva Hotărârii Tribunalului de Primă Instanță (Camera întâi) pronunțate la 16 aprilie 2008 în cauza T-486/04, Michail/Comisia Comunităților Europene

(Cauza C-268/08 P)

(2008/C 223/42)

Limba de procedură: franceza

Părțile

Recurent: Christos Michail (reprezentant: C. Meïdanis, avocat)

Cealaltă parte în proces: Comisia Comunităților Europene

Concluziile recurentului

- Constatarea admisibilității și temeiniciei recursului;
- în măsura în care se va dovedi necesar, anularea Hotărârii Tribunalului de Primă Instanță pronunțate la 16 aprilie 2008 în cauza T-486/04;
- pronunțarea asupra cheltuielilor de judecată potrivit legii.

Motivele și principalele argumente

Recurentul invocă trei motive în susținerea recursului său.

Prin intermediul primului motiv, domnul Michail susține că Tribunalul a săvârșit o eroare în interpretarea și aplicarea dreptului comunitar și nu și-a îndeplinit obligația de motivare a hotărârilor, întrucât, în hotărârea atacată, a stabilit contribuția Comisiei la sentimentul reclamantului că este victima unei hărțuiri morale, în sensul articolului 12a din Statutul funcționarilor, însă a respins acțiunea ca nefondată.

Prin intermediul celui de al doilea motiv, recurentul reproșează Tribunalului că a denaturat faptele supuse aprecierii, în special, întrucât le-a examinat pe fiecare în parte și nu în contextul lor global, și a săvârșit mai multe erori privind încadrarea juridică a acestor fapte.

Prin intermediul celui de al treilea motiv, recurentul critică decizia Tribunalului de respingere ca inadmisibile, din cauza lipsei lor de precizie, a numeroase motive pe care recurentul le-a invocat în susținerea cererii sale introductive, întemeiate în special, pe încălcarea articolelor 21a, 22a și 22b din Statutul funcționarilor și pe principiile egalității de tratament și proporționalității. Prin fragmentarea cererii sale introductive în mai multe părți, Tribunalul ar fi denaturat de fapt esența obiectului acesteia și structura sa.

Acțiune introdusă la 24 iunie 2008 — Comisia Comunităților Europene/Republica Federală Germania

(Cauza C-271/08)

(2008/C 223/43)

Limba de procedură: germana

Părțile

Reclamantă: Comisia Comunităților Europene (reprezentanți: G. Wilms și D. Kukovec, agenți)

Pârâtă: Republica Federală Germania

Concluziile reclamantei

- Constatarea de către Curte a faptului că Republica Federală Germania, până la 31 ianuarie 2006, a încălcat articolul 8 coroborat cu titlurile III-VI din Directiva 92/50/CEE ⁽¹⁾ și, începând cu 1 februarie 2006, a încălcat articolul 20 coroborat cu articolele 23-55 din Directiva 2004/18/CE ⁽²⁾ întrucât autoritățile locale și întreprinderile publice locale cu peste 1 218 angajați au atribuit în mod direct contracte de pensii ocupaționale instituțiilor și întreprinderilor menționate la articolul 6 din Convenția colectivă privind conversia salariilor lucrătorilor din serviciile publice locale în pensii ocupaționale (TV-EUmw/VKA), fără a organiza o procedură de licitație la nivel european;
- obligarea Republicii Federale Germania la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

În Germania, lucrătorii pot solicita angajatorului să aloce pensii ocupaționale, prin intermediul unei conversii a salariilor, maximum 4 % din plafonul de calcul al contribuțiilor la sistemul general de pensii. Potrivit Convenției colective privind conversia salariilor lucrătorilor din serviciile publice locale în pensii ocupaționale (denumită în continuare „Convenția colectivă”) obligația realizării conversiei salariilor în pensii ocupaționale revine autorităților locale și întreprinderilor publice locale. Conversia salariilor în pensii ocupaționale se realizează de către instituții publice de pensii suplimentare, respectiv de întreprinderi care fac parte din grupuri financiare de atragere a economiilor ori de instituții publice locale de asigurare. De obicei, autoritățile locale sau întreprinderile publice locale încheie cu organisme menționate anterior contracte de asigurare colectivă pentru toți lucrătorii, care includ o convenție privind conversia salariilor în pensii ocupaționale.

Potrivit datelor de care dispune Comisia, aceste contracte privind serviciile de pensii ocupaționale erau atribuite de autoritățile locale sau de întreprinderile publice locale în mod direct instituțiilor și întreprinderilor menționate în convenția colectivă, fără organizarea unei proceduri de licitație la nivel european.

Serviciile privind pensiile ocupaționale sunt prevăzute în anexa I A categoria 6 la Directiva 92/50/CEE, iar de la 1 februarie 2006 în anexa II A la Directiva 2004/18/CE. Este vorba despre serviciile de asigurări și de fonduri de pensii care nu fac parte din sistemul obligatoriu de asigurări sociale. În consecință, contractele respective, atribuite de autoritățile publice locale, și anume de autorități publice contractante, constituie contracte de achiziții publice cu titlu oneros și încheiate în scris în sensul directivelor menționate anterior. În plus, din jurisprudență reiese că articolul (1) litera (b) din Directiva 92/50/CEE nu distinge între contractele atribuite de o autoritate contractantă care îndeplinește o misiune de interes general și contractele care nu prezintă o legătură cu o astfel de misiune. Pentru acest motiv, Curtea a respins noțiunea caracterului funcțional al autorității contractante. Nu pot fi admise nici afirmațiile

autorităților germane potrivit cărora autoritățile locale și întreprinderile publice locale sunt autorități contractante private cu caracter funcțional, în sensul legislației achizițiilor publice.

În plus, în opinia Comisiei, contractele în cauză depășesc pragurile într-o măsură considerabilă. Contrar opiniei exprimate de pârâtă, în cadrul calculului nu trebuie luat în considerare fiecare contract în mod individual. Dimpotrivă, trebuie să se țină seama de durata contractului-cadru întrucât orice acord încheiat între angajator și lucrător nu face obiectul unui contract de achiziție în sensul legislației comunitare a achizițiilor publice. Valoarea care trebuie avută în vedere într-un acord-cadru corespunde valorii generale, fără taxa pe valoarea adăugată, a tuturor contractelor prevăzute pe întreaga perioadă a acordului-cadru. Potrivit estimărilor Comisiei, situația depășirii pragurilor se regăsește la un număr de cel puțin 110 colectivități locale din Republica Federală Germania.

Prin urmare, autoritățile locale și întreprinderile publice locale au obligația să nu recurgă la atribuirea directă a contractelor privind pensiile ocupaționale către instituțiile și întreprinderile menționate de Convenția colectivă, ci să organizeze o procedură de licitație la nivel european. Această concluzie nu poate fi modificată de împrejurarea că indemnizația este reglementată în Convenția colectivă. În primul rând, din jurisprudența Curții reiese în mod evident că dreptul comunitar nu prevede o restricție generală a libertății de a încheia o convenție colectivă și, în al doilea rând, Comisia nu poate admite că principiul libertății de a încheia o convenție colectivă, consacrat prin Legea fundamentală (Grundgesetz) germană, este limitat într-un mod inadmisibil de obligația legală în vigoare a autorităților publice contractante de a organiza o procedură de licitație.

⁽¹⁾ JO L 209, p. 1, Ediție specială 06/vol. 2, p. 50.

⁽²⁾ JO L 134, p. 114, Ediție specială 06/vol. 8, p. 116.

Acțiune introdusă la 24 iunie 2008 — Comisia Comunităților Europene/Republica Federală Germania

(Cauza C-275/08)

(2008/C 223/44)

Limba de procedură: germana

Părțile

Reclamantă: Comisia Comunităților Europene (reprezentanți: G. Wilms și D. Kukovec, agenți)

Pârâtă: Republica Federală Germania